

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: I. S.**, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2011, č. j. „X“, o invaliditě III. stupně,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, která byla podána prostřednictvím žalované v zákonem stanovené lhůtě, domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 7. 10. 2011, č. j. „X“, o invaliditě III. stupně, kterým žalovaná rozhodla zamítavě ve věci námitek žalobkyně proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 8. 2011, č. „X“, kterým žalovaná jí žalovaná přiznala podle ust. § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), od 2. 4. 2011 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně ve výši 3.000,-Kč.

Ve stručné žalobě uvedla, že s druhoinstančním rozhodnutím žalované ze dne 7. 10. 2011, jímž byly zamítnuty její námitky proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalované ze dne 15. 8. 2011, nesouhlasí, a proto vůči němu podává žalobou. Žalobkyně totiž i přes vydané druhoinstanční rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2011 nadále nesouhlasí s provedeným výpočtem výše jejího invalidního důchodu.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyně prostřednictvím Okresní správy sociálního zabezpečení v Chomutově dne 14. 4. 2011 uplatnila žádost o invalidní důchod. Vzhledem k tomu, že žalobkyně splnila stanovené podmínky pro přiznání požadované dávky důchodového pojištění, byl jí prvoinstančním rozhodnutím ze dne 15. 8. 2011 přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně dle ust. § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění ve výši procentní výměry 770,-Kč měsíčně a základní výměry 2.230,-Kč měsíčně, a tedy celkově ve výši 3.000,-Kč. Dále žalovaná uvedla, že přes uplatněné námitky žalobkyně vůči přiznané výši invalidního důchodu, bylo prvoinstanční rozhodnutí žalované ze dne 15. 8. 2011 potvrzeno, neboť invalidní důchod byl žalobkyni vyměřen v souladu se zákonem a při jeho výpočtu byla zhodnocena veškerá prokázaná doba pojištění a vyměřovací základy dle doložených evidenčních listů důchodového pojištění. Žalovaná dále zmínila, že odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 7. 10. 2011, proti němuž je brojeno předmětnou žalobou a ve kterém je podrobně zpracován a vysvětlen způsob výpočtu invalidního důchodu žalobkyně. Závěrem žalovaná uvedla, že na svém rozhodnutí ze dne 7. 10. 2011 nadále trvá, a proto by žaloba měla být pro nedůvodnost zamítnuta, jelikož bylo rozhodováno v souladu s platnými právními předpisy.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez ústního jednání, když soud neshledal potřebu nařizovat ústní jednání s ohledem na uplatněné žalobní námitky a také s ohledem na fakt, že žalobkyně ani žalovaná nevyjádřily do dvou týdnů od doručení výzvy své nesouhlasy s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělily, když byly o uvedeném následku ve výzvách soudu výslovně poučeny.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba z hlediska jediné uplatněné žalobní námitky, a to nesouhlas žalobkyně s výpočtem jí přiznaného invalidního důchodu, který učinila žalovaná, není jakkoliv důvodná, neboť žalovaná při výpočtu invalidního důchodu žalobkyně pro invaliditu III. stupně postupovala zcela v souladu se zákonem č. 155/1992 Sb. - zákonem o důchodovém pojištění.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobkyně prostřednictvím Okresní správy sociálního zabezpečení v Chomutově dne 14. 4. 2011 uplatnila žádost o invalidní důchod. Mezi žalobkyní a žalovanou přitom není žádného sporu o tom, že by žalobkyně v době podání žádosti o přiznání invalidního důchodu nebyla invalidní, když dle posudku posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Chomutově ze dne 6. 6. 2011 je zdravotní stav žalobkyně dlouhodobě nepříznivý, neboť odpovídá kapitole XIV. oddílu A položce 6 písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb. (terminální stádium chronického selhání ledvin s nutností dialýzy 3x týdně) a který u žalobkyně způsobuje 70% pokles její

schopnosti soustavné výdělečné činnosti s tím, že pro toto zdravotní pojištění není žalobkyně schopna výdělečné činnosti ani za zcela mimořádných podmínek. Datum vzniku invalidity byl posudkovým lékařem stanoven k datu 2. 4. 2011.

Pro souzenou věc je pak podstatná právní úprava výpočtu výše invalidního důchodu, která je obsažená v ust. § 41 zákona o důchodovém pojištění a ze které vyplývá, že **invalidní důchod se skládá jednak ze základní výměry invalidního důchodu a jednak z procentní výměry invalidního důchodu.**

V ust. § 41 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je přitom výslovně stanoveno, že **základní výměra invalidního důchodu činí 2.230,-Kč měsíčně, přičemž tato základní výměra je stanovena shodně pro všechny poživatele invalidních důchodů, včetně žalobkyně.**

Podle ust. § 41 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění pak mj. platí, že výše procentní výměry invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně činí za každý celý rok doby pojištění 1,5% výpočtového základu měsíčně. A podle odst. 4 téhož zákonného ustanovení platí, že pro výši procentní výměry invalidního důchodu se jako doba pojištění uvedená v ust. § 11 a v ust. § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění započítává i dopočtená doba, kterou je mj. doba ode dne vzniku nároku na invalidní důchod do dosažení důchodového věku uvedeného v § 32 s tím, že u žen se přitom bere v úvahu důchodový věk stanovený pro ženy, které nevychovaly žádné dítě, a u mužů se bere v úvahu důchodový věk stanovený pro ženy stejného data narození, které nevychovaly žádné dítě. Z právě uvedeného vyplývá, že **žalobkyně, která se narodila dne 16. 3. 1969, splňuje důchodový věk ve věku 65 let svého života.** V případě žalobkyně představuje dopočtenou dobu tedy období od 2. 4. 2011, kdy jí vznikl nárok na invalidní důchod, do 15. 3. 2034, které předchází dni, kdy žalobkyně dosáhla invalidní důchod.

Při výpočtu procentní výměry invalidního důchodu je pak nutné provést výpočet výpočtového základu z osobního vyměřovacího základu žalobkyně. V ust. § 16 zákona o důchodovém pojištění je určen osobní vyměřovací základ jako měsíční průměr úhrnu ročních vyměřovacích základů za rozhodné období. Podle ust. § 18 zákona o důchodovém pojištění je rozhodným obdobím pro stanovení osobního vyměřovacího základu v zásadě období, které začíná kalendářním rokem bezprostředně následujícím po roce, v němž pojištěnec dosáhl 18 let věku, a končí kalendářním rokem, který bezprostředně předchází roku přiznání důchodu. V případě žalobkyně proto rozhodné období je dáno **od roku 1987**, který následoval po roku, v němž žalobkyně dosáhla 18 let věku, **do roku 2010**, který předcházel roku, kdy byl žalobkyni přiznán invalidní důchod.

V této souvislosti je třeba poznamenat, že roční vyměřovací základy se stanovují jako součiny úhrnů vyměřovacích základů za jednotlivé kalendářní roky v rozhodném období a koeficientů nárůstu všeobecného vyměřovacího základu podle ust. § 17 zákona o důchodovém pojištění.

S ohledem na výše uvedené je pak nutno osobní vyměřovací základ a zároveň výpočtový základ žalobkyně ve smyslu ust. § 16 věta první zákona o důchodovém pojištění určit jako měsíční průměr úhrnu ročních vyměřovacích základů žalobkyně za rozhodné období, tj. za období let 1987 do 2010. Dle věty druhé téhož zákonného ustanovení se tento průměr přitom vypočte jako součin koeficientu 30,4167 a podílu úhrnu ročních vyměřovacích základů za rozhodné období a počtu kalendářních dnů připadajících na rozhodné období s tím, že pokud jsou v rozhodném období vyloučené doby, snižuje se o ně počet kalendářních dnů

případajících na rozhodné období. Úhrn ročních vyměřovacích základů za rozhodné období u žalobkyně činí 32.694,-Kč, dále celkový počet kalendářních dnů za rozhodné období je dán 8.766 dny, zatímco vyloučené doby v rozhodném období v případě žalobkyně dosáhly 5.153 dnů, neboť žalobkyně v rozhodném období dle listin založených ve správním spise pracovala !jen! v době od 8. 4. 1987 do 31. 7. 1987, a poté postupně pečovala o svých 6 dětí do jejich 4 let věku a poté byla od února 2001 nepřetržitě vedena v evidenci Úřadu práce v Klášterci nad Ohří jako uchazečka o zaměstnání. Proto osobní vyměřovací základ u žalobkyně po příslušném zaokrouhlení činí bez dalšího jen 276,-Kč měsíčně. K tomu srov. prostý matematický výpočet, a to $[32.694,-Kč : (8.766 \text{ dnů} - 5.153 \text{ dnů})] \times 30,4167$ zákonný koeficient = 276,-Kč.

V návaznosti na právě uvedené je pak nutno připomenout, že v ust. § 41 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění je učiněn odkaz na ust. § 33 odst. 2 téhož zákona, dle kterého platí, že výše procentní výměry výše invalidního důchodu v případě invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně činí nejméně 770,-Kč. Proto žalobkyni nenáleží procentní výměra jejího invalidního důchodu jen ve výši 276,-Kč měsíčně, nýbrž v zákonodárcem garantované minimální výši **770,-Kč měsíčně**.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti pak nelze dospět k jinému závěru, že celková výše invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně činí u žalobkyně skutečně 3.000,-Kč měsíčně, přičemž tato částka se skládá z částky 2.230,-Kč, která odpovídá základní výměře invalidního důchodu, a z částky 770,-Kč, která odpovídá procentní výměře invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně (**2.230,-Kč + 770,-Kč = 3.000,-Kč**).

Žalovaná tedy postupovala zcela správně a v souladu se zákonem o důchodovém pojištění, pokud žalobkyni přiznala invalidní důchod pro invaliditu III. stupně ve výši 3.000,-Kč měsíčně. Směrem k žalobkyni soud poznamenává, že by měla mít na paměti, že do výše vypláceného invalidního důchodu se výraznou měrou promítá i skutečnost, jakých výdělků dosahoval poživatel invalidního důchodu v rozhodném období před přiznáním invalidního důchodu.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soudu tedy nezbylo než žalobu vyhodnotit z hlediska uplatněné žalobní námitky jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 27. dubna 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová